

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 21 December 1902.

N:o 12

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Gerard Jakob de Geer* (med 1 porträtt). *Bazarvälgörenhet i Stockholm* (med 2 illustr.) *Fransk fätkonst i Sverige* (med 1 illustr.) *Stockholms rådhus* (med 4 illustrationer). *Från landsmän i fjärran länder* (med 3 illustr.) *Arets Nobel-medaljer, II* (med 3 porträtt). *HVAR 8 DAGS JULHÄLSNING* (med 1 illustration). *Från Stockholms teatervärld* (med 5 illustr.) *Ett bref*. *Originalberättelse för HVAR 8 DAG*. *Franz Navál å Kungl. teatern* (med 1 porträtt). *Den nya teatern i Kristinehamn* (med 2 illustr.) *Veckans porträttgalleri* (med 26 portr.) *Från det oroliga Venezuela* (med 1 illustr.) *Tysk eskader i Bergen* (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

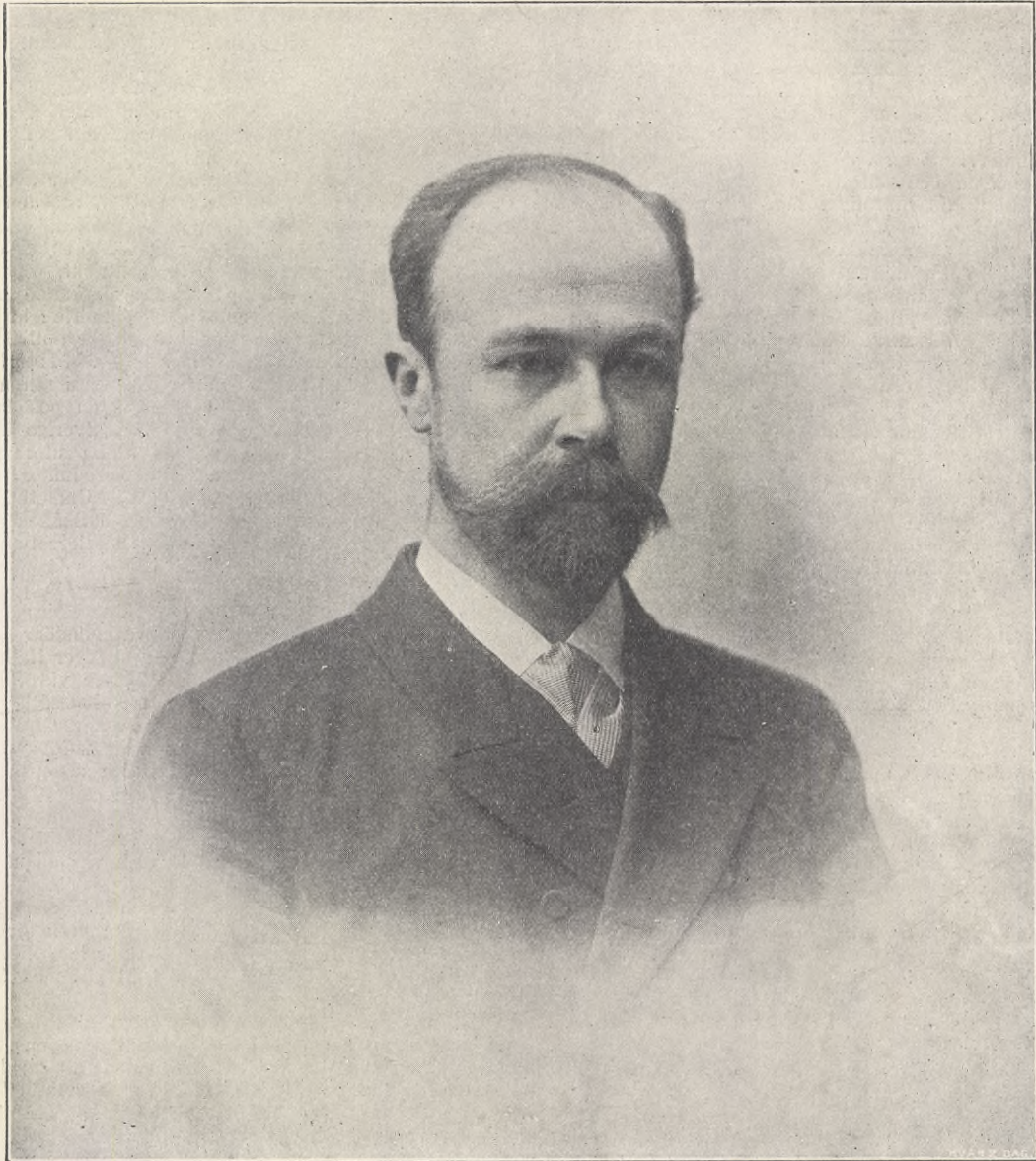

Foto. R. Ovesén, Stockholm.

GERARD JAKOB DE GEER.

Kliché: Ken. A.-B. *Bengt Silfverparre, Sthlm—Öbg.*

GERARD JAKOB DE GEER.

Till rektor vid det ena af Sveriges båda »fria» universitet, Stockholms högskola, valdes för kort tid sedan professorn frih. GERARD DE GEER.

Valet var enhälligt — något som af flera skäl ej torde varit förhållande vid föregående tillfällen — och det kan — ha de dagliga tidningarne förklarat — betraktas som ett uttryck för att endrätt vunnits i den på dagordningen stående frågan om förvärfvande för högskolan af examensrätt och delta äfven i juridik, i det att man vill åstadkomma en juridisk fakultet. Åsikterna om önskvärdheten af examensrätten lära inom lärarerådet vid högskolan vara delade, men alla professorerna ha med den sammas erhållande förenat förhoppningar om att högskolans verksamhet skall allt fortfarande bibehålla sin rent vetenskapliga karaktär, och en garanti härför ligger däri, att den nyvalde rektorn stått utanför alla tvister och meningskiljaktigheter i frågan.

Att här inlåta sig på en närmare redogörelse för Stockholms högskola blefve för långt och säkert för tröttsamt för våra läsare. Vi få inskränka oss till att erinra om, att år 1869 bildades i hufvudstaden ett sällskap, kalladt Högskoleföreningen, hvilket skulle verka för upprättande af ett universitet i hufvudstaden. År 1877 hade man hunnit så långt, att tiden ansågs vara inne att låta högskolan antaga fasta former. Man ansåg lämpligast att börja med undervisningen i de matematisk-naturvetenskapliga ämnena, och därefter borde med det snaraste äfven andra till filosofiska fakulteterna hörande ämnen varda representerade vid högskolan. I sista rummet borde den rättsvetenskapliga fakulteten komma. Emellertid är nu utom de matematisk-naturvetenskapliga ämnena endast litteraturhistorien representerad genom professor Levertins på sätt och vis personliga professor. Men en stark strömning gör sig gällande för åstadkommande af en rättsvetenskaplig fakultet, och en kommitté har i detta syfte arbetat.

Undervisningen vid Stockholms högskola började den 14 oktober 1878, och en liflig utveckling gjorde sig oaktadt bristande pänningetillgångar, gällande vid det fria universitetet. Sedan lärarekrafterna anseeligt ökats — 1884 blef bl. a. Viktor Rydberg professor i kulturhistoria och fru Kovalevski från Ryssland professor i ren matematik — och de nödiga institutionerna utvidgats i motsvarande grad, skaffade man sig en ny lokal — man hade förut hållit hus på flera håll — i n:r 30 Kungsgatan, det väldiga Lundbergska huset, hvilken lokal just i dagarne smyckats med en konstnärlig gåfva af fröken Eva Bonnier, en marmorstaty, Linnea, utförd af den unge konstnären Eldh i Paris. Statyn har tills vidare fått sin plats i farstun fyra trappor upp, men kommer naturligtvis, då högskolan en gång erhåller egen byggnad, att ställas på en hedersplats.

Den största donation, som tillfallit högskolan, är grosshandlaren John Söderbergs af år 1893. Den uppgick till öfver 2,000,000 kr. Genom denna donation räddades högskolan ur svåra bekymmer, så att den kunnat blomstra, äfven sedan Stockholms stadsfullmäktige år 1894 icke mera beviljade understöd till den naturvetenskapliga fakulteten. Däremot beviljade stadsfullmäktige då 30,000 kronors årsanslag till en eventuell juridisk fakultet under tio år, på betingelser, som högskolan dock icke hittills kunnat uppfylla.

* * *

Den man, som nu valts till högskolans rektor, bär ett frejdadt namn, hvars berömmelse han genom

träget och framgångsrikt arbete själf ökat. Gerard Jakob De Geer är son till »den store De Geer», Louis, det nya svenska statsskickets grundare. Men aldrig har professor De Geer ett ögonblick tänkt på att draga fördel af anornas glans! En mera anspråklös, blygsam och karaktärsfast man än han, påträffas sällan.

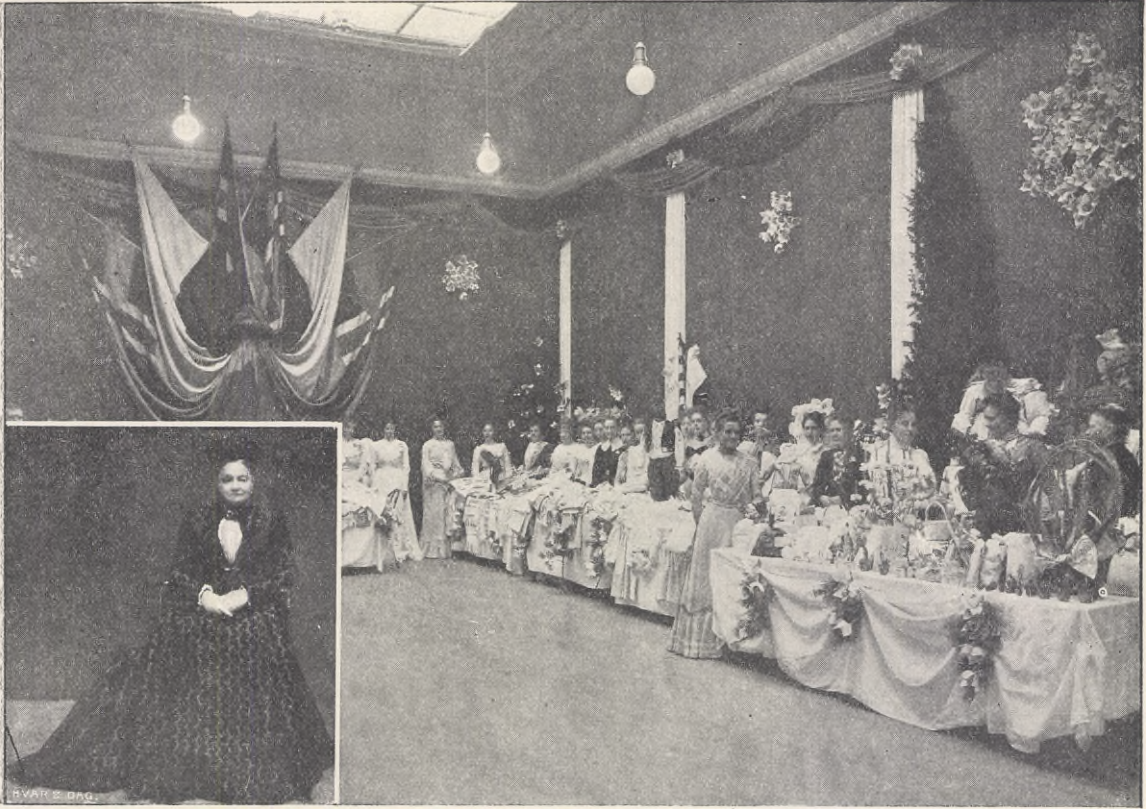
Professor De Geer föddes i Stockholm den 2 oktober 1858. Student 1877 och fil. kand. i Uppsala 1879, blef De G. 1882 biträdande geolog vid Sveriges geologiska undersökning och utnämndes 1885 till geolog. Han kreerades vid jubelfesten i Uppsala 1893 till fil. hedersdoktor och utnämndes 1897 till professor i geologi vid Stockholms högskola. De G. har företagit många vetenskapliga resor, däraf en ända till Nordamerika. 1882 åtföljde han Nathorstska geologiska expeditionen till Spetsbergen och var 1896 själf ledare för en geologisk-kartografisk expedition till Isfjorden på Spetsbergens västkust. Han deltog 1899 på inbjudan i den ryska afdelningen af den stora svensk-ryska gradmätningsexpeditionen till Spetsbergen och ledde 1901 såsom chef årets svenska afdelning af samma expedition.

De G. har utgifvit många om grundlig lärdom och stor skarpsinnighet vittnande arbeten. De förnämsta röra sig om de kvartära aflagringsarna och ha varit särskildt betydelsefulla för frågan om Skandinavien forna nivåförändringar. Sålunda har De G. i Om Skandinavien nivåförändringar under kvartärperioden (2 delar 1888—90) ådagalagt, att den anseeligaste höjningen ägt rum på ett ovalt område inom halföns centrala del, kring hvilket kurvorna för lika höjning gruppera sig koncentriskt, och han är den förste, som därmed lämnat afgörande bevis för att verklig landhöjning och ej förändring af hafvets vattenstånd varit orsak till det länge omtvistade problemet om nivåförändringarnas natur. Bland hans öfriga arbeten märkas: Om lagerföljden inom nordöstra Skånes kritformation 1881, Om en postglacial landsänkning i södra och mellersta Sverige 1882, Om den skandinaviska landisens andra utbredning 1884, Om kaolin och andra vittringsprodukter inom Kristianstadsområdets kritsystem 1885, Om ett konglomerat inom urberget vid Vestanå i Skåne 1886, Om vindnötta stenar 1886, Om Barnakällgrottan, en ny kritlokal i Skåne 1887, Om isdelarens läge under Skandinavien bägge nedisningar 1888, Om pleistocene changes of level in eastern N. America 1893, Om strandliniens förskjutning vid våra insjöar 1893, Beskrifning till geologisk bergartskarta öfver Hallands län 1893, Om kvartära nivåförändringar vid Finska viken 1894, Om rullstensåsarne bildningssätt 1897, Rapporten om flera Spetsbergsexpeditioner, Om Skandinavien geografiska utveckling efter istiden 1896, som utgör en populär sammanfattning af egna och andras arbeten. Han har äfven kartlagt och reviderat flera geologiska kartblad.

De G., som redan under sin studenttid ådagalade utprägladt frisinnaed åsikter och var en af föreningen Verdandis stiftare, har lifligt deltagit i de liberala sträfvandena i Stockholm och ingick vid 1899 års val som representant i Andra kammaren för hufvudstadens Östermalmskrets, och tillhör han »liberala samlingspartiet». Han är sedan 1884 gift med Mary Elisabet Erskine.

En utmärkt vetenskapsman, som steg för steg arbetat sig fram och i sin ungdom icke ens, när det så måste vara, drog sig undan att meddela elementär undervisning i skolor, en man, som helt och hållet genom egen kraft kommit fram och aldrig dagtingar med sina åsikter — det är Stockholms högskolas nuvarande rektor!

BAZARVÄLGÖRENHET I STOCKHOLM.

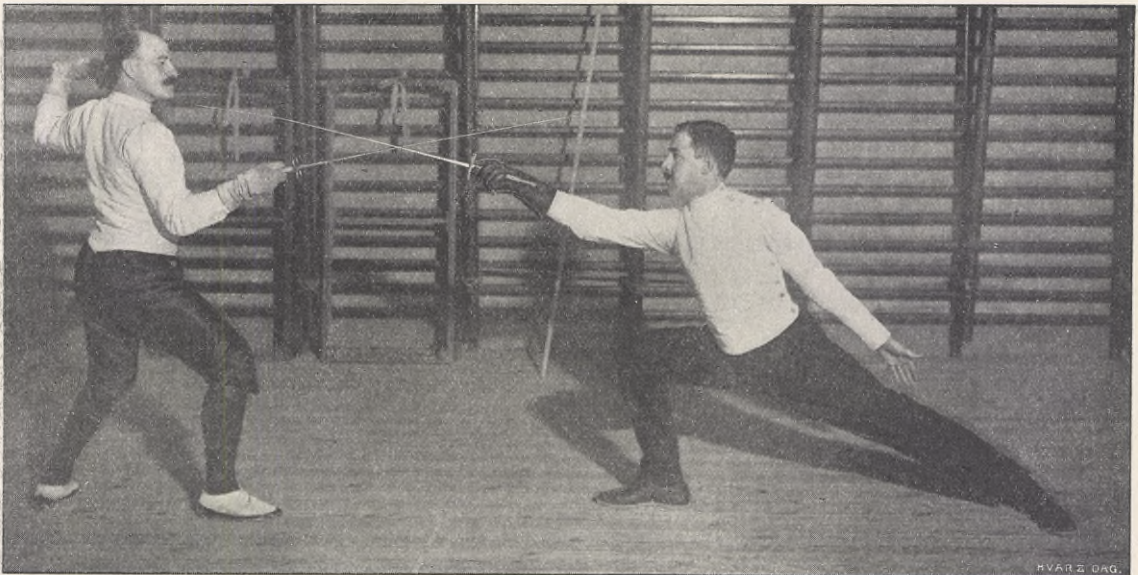

Änkehärtiginnan af Dalarne.

Foto. HVAR 8 DAG.

En bazar till förmån för en arbetsstuga för barn i Hagalund — det raskt framåtskridande arbetaresamhället i Stockholms närhet på vägen till Järfva men där förhållandena lämna mycket öfver att önska — hölls i förra veckan i konstnärshuset i Stockholm. Bazaren stod under beskydd af änkehärtiginnan af Dalarne, hvilken ju bebor Haga, beläget inom Solna socken liksom Hagalund. De k. personerna hade lämnat många vackra gåfvor till bazaren, och konungen m. fl. medlemmar af den k. familjen besökte densamma. På aftonen visades charmanta tablåer.

FRANSK FÄKTKONST I SVERIGE.

HVAR 8 DAG.

Foto. HVAR 8 DAG.

Den franske fäktmästaren.

En fransk fäktmästare, Eugène Fillot, har Stockholm erhållit, i det att Föreningen för fäktkonstens befrämjande engagerat den från Paris hitreste unge mannen, som i ett års tid varit elev vid den berömda fäktskolan i Joinville och sedan utbildat sig vidare, så att han har lärarediplom från Académie d'armes i Paris samt undervisat i Paris' förmästa fäktsalar. På vår fotografi synes M. Fillot tillsammans med en af de bästa Stockholmsfäktarne, kaptän Drakenberg.

STOCKHOLMS RÅDHUS.

MED ANLEDNING AF DEN FÖRELIGGANDE RÅDHUSFRÅGAN.
Efter fotografier med vederbörligt tillstånd tagna af HVAR 8 DAGS FOTOGRAF.

STOCKHOLMS RÅDHUS.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Södm—Gbg.

Som bekant, beslöto Stockholms stadsfullmäktige nyligen att inköpa den plats i början af Kungshol-

men, där Eldkvarn är förlagd, i syfte att möjligen där uppygga det nya rådhus, som blifvit absolut

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Södm—Gbg.

STOCKHOLMS MAGISTRAT, FÖRSAMLAD I SESSIONSSALEN.

Magistratens medlemmar äro, från bordets venstra sida och närmast fotografen räknadt, följande:
Rådmännen B. Tomason, R. Öhnell, V. Noréus, Joh. Wretman, E. Löwenhielm, N. G. Nyström, M. Forsgrén,
F. Krook (borgm.), A. Peterson, H. T. Benckert, A. E. J. Johansson, E. Hallberg, J. Hammarberg, A. E. Dahlberg.
Vid det särskilda bordet: magistratssekreteraren A. Schützererantz.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Ståm-Öbg.

STOCKHOLMS RÅDHUS: Pågående ranskning i femte afdelningen.
 Denna, med vederbörligt tillstånd tagna, fotografi torde vara unika.

nödvändigt, då lokalerna i den gamla rådhusbyggnaden för länge sedan blifvit otillräckliga. Beslutet formulerades emellertid så, att köpet af det vidsträckta området kommit till stånd utan något absolut villkor, att det nya rådhuset måste förläggas dit. På många håll anses, att rådhuset bör ha ett mera dominerande läge, hvarjämte Eldkvarnstormten är synnerligen lämplig för industriella anläggningar, och nyligen har ett beaktansvärdt förslag framkommit om att bygga det nya rådhuset på Hötorget.

Huru som helst, nalkas nog den segslitna rådhusfrågan nu sin lösning. Ja, segsliten har denna fråga varit i alla tider. Stockholms äldsta rådhus var beläget vid Stortorget, men år 1730 köpte Stockholms stad af k. rådet greve Carl Bondes änka Maria Gustafva Gyllenstjerna för 220,000 daler kopparmynt det palats vid Riddarhustorget, som uppförts för Carl Bondes fader, riksskattmästaren greve Gustaf Bondes räkning af arkitekten Jean de la Vallée. Meningen var, att detta palats — det nuvarande rådhuset — skulle inredas just till rådhus, men planen gillades icke af höga vederbörande. Magistraten och stadens kollegier flyttade likafullt in där, och den första sessionen ägde rum den 7 febr. 1731.

Den 20 december 1753 härjades byggnaden af en stor eldsvåda, men den började iståndsättas i maj följande år efter ritningar af d. v. stadsarkitekten J. E. Carlberg. Byggnaden blef färdig i dec. 1755 och flyglarne tillkommo 1758.

Men som sagdt, utan strid och häftig sådan försiggick icke det nya rådhusets tillkomst, då enligt många mening rådhuset efter branden bort förläggas till Stortorget, på den plats, där det gamla rådhuset legat.

Stockholms nuvarande rådhus är alltså snart etthundrafemtio år gammalt, och man kan lätt förstå, att utrymmet i det samma, oaktadt åtskilliga moderniseringar, måste vara i hög grad otillräckligt. Rådsturättens olika afdelningar ha det i själva verket bedräfligt ställdt.

Någon ordentlig vakhållning är omöjlig på grund af lokalernas belägenhet, så att det händt, att klädesplagg, tillhörande själva rättens medlemmar, blifvit bortstulna midt under pågående session!

En vacker sal finnes dock i rådhuset. Det är magistratens sessionssal med Gustaf III:s bröstbild i marmor, utförd af Sergel, en gåfva från konungen själf år 1790, med porträtt i olja af hertig Carl af Södermanland och Carl XIV Johan samt af Stockholms öfverståthållare alltifrån 1600-talet och med

HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

STOCKHOLMS RÅDHUS: Expeditionens rum.

gamla vyer öfver hufvudstaden, hvaraf de flesta utförts af Johan Sevenbom åren 1770—1780.

FRÅN LANDSMÄN I FJÄRRAN LÄNDER.

Efter fotografier insända till HVAR 8 DAG.

GRUPPBILD FRÅN SVENSKA FÖRENINGEN I MELBOURNE, tagen vid dess senaste årsbal i höst.

Hur många tanke söker sig icke nu vid juletid fram till anförvärdter och vänner i aflägsna länder och hur många sändes icke till hemlandet från de frånvarande! De porträttgrupper vi här återgifva få visserligen ett alldeles särskildt värde för dem, hvilka bland porträtten återse kända drag, men de skola tvifvelsutän också vara af stort intresse för hvar en svensk som äger känsla för landsmäns öden utanför Sveriges gränser. Och det är glädjande se att den ti lfredsställelse med sina förhållanden i de främmande länderna man tycker sig skönja i allas anleten, endast än fastare tillknyter bandet med det gamla moderlandet.

I Melbourne finnes, såsom vi förut i ord och bild visat, en »Svensk förening», hvilken ung och lifskraftig samlar kring de svenska färgerna en hel del landsmän i den stora australiensiska staden. Föreningens sekreterare har insändt ofvanstående gruppbild som vi endast alltför gärna återgifva.

Ehuru blott något öfver 2 1/2 år gammal är den svenska föreningen likväl öfver 125 medlemmar stark och vid nästan alla möten inväljas nya ledamöter. Föreningen har lyckats genom

arrangerandet af svenska festligheter att draga tillsammans under det svenska baneret mera svenskar än någonsin förr har hänt i det aflägsna Australien, i synnerhet vid jultiden

Vår meddelare från New-York skriver:

»Lördagen den 15 nov. ägde en mer än vanligt festlig kollation rum å Svenska Ingeniörsföreningen i Brooklyn i det

GRUPP AF MEDLEMMAR AF SVENSKA INGENIÖRSKLUBBEN I BROOKLYN, tagen vid aftäckandet af ett porträtt af John Ericson.

Personerna äro: (1) H. Nelson. (2) H. Thorstenson. (3) Ch. Edling. (4) A. Carlson. (5) A. Berner. (6) R. Forsholm. (7) E. Hedén. (8) J. Alfred Molthé. (9) J. V. Skoglund. (10) R. Kjerner. (11) J. A. Svenson. (12) A. Vinborg. (13) K. A. Nylén. (14) O. Östlund. (15) E. Wickholm. (16) H. Jacobson. (17) S. Bylander. (18) N. Lindvall. (19) O. A. Sandborg. (20) O. Printz. (21) N. Delin. (22) R. Ragnarson. (23) H. A. C. Dahl. (24) E. Lundgren. (25) C. J. Mellin. (26) E. F. Johnson. (27) G. Sandberg. (28) F. Ohlson. (29) S. Wising.

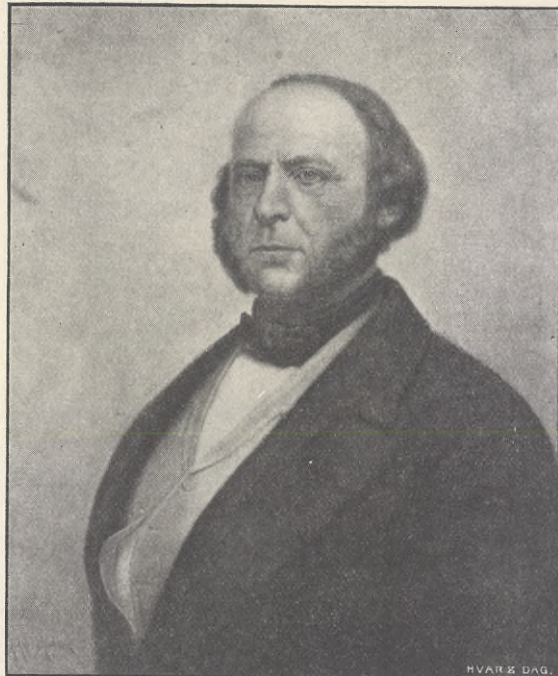
att å dess lokal 231 Union street då aftäcktes ett porträtt i olja af vår store landsman John Ericson måladt och skänkt till klubben af hr Alfred Molthé, en svensk artist som genom sitt talangfulla och ihärdiga arbete förvärfvat sig ett konstnärnamn som räknas bland de främste här i New-York. Tafflan som frambragts efter ett noggrannt studerande af John Ericsons lif och person samt med tillhjälp af föregående porträtt af honom anses af personer, som stodo den store ingenjören nära under hans verksamhetsdagar, vara af den mest träffande likhet.

Festen var lifligt besökt och mången medlem hade rest långt inifrån landet till festen.

Bland de tal som under aftonens lopp höllos märka vi ett af ing. Kjerner, klubbens bibliotekarie, som i träffande drag tecknade John Ericsons lefnad, vidare ing. Mellins, chefen för American Locomotiv Co. om John Ericson som konstruktör. En för aftonen engagerad svensk orkester bidrog att höja trefnaden och tonerna af mången gammal bekant melodi talade med värme till de närvarandes sinnen.

* * *

Klubben som under de två sista åren betydligt utvidgats utgör för närvarande ett kraftigt stöd för de unge ingenjörer som komma hit öfver och klubbhuset N:o 231 Union street är för dem en välkommen tillflyktsort där de kunna få värdefulla råd och upplysningar som bana vägen för dem vare sig de stanna i New-York eller efter någon vecka resa vidare västerut.»

ETT NYTT PORTRÄTT I OLJA AF
JOHN ERICSON,

måladt af den i Amerika bosatte svenske artisten Alfr. Molthé. Porträttet lär vara särdeles träffande.

ÅRETS NOBELMEDALJER. II.

Tvårt emot hvad allmänt antogs vara afgjort, utdelades icke Nobels fredspris till ryske professorn Martens, såsom ock vi i en del af upplagan meddelat, utan delades det samma mellan tvänne af fredssakens främste.

ELIE DUCOMMUN är hederssekreterare och ledare af »Världsfredsbyråen» i Bern, åt hvilken han ägnat ett rastlöst och oegennyttigt arbete.

ELIE DUCOMMUN,
Nobels fredspris.

CHARLES ALBERT GOBAT är direktör för den interparlamentariska byrån. Mycket framstående personlighet, anses doktor Gobat vara en af världsfredsrelsens mest betydande män.

RONALD ROSS: Om denne eröfrare af Nobelpriset i medicin meddelade vi några data i senaste numret.

RONALD ROSS, Liverpool,
Nobelpriset i Medicin.

ALBERT GOBAT,
Nobels fredspris.

HVAR 8 DAGS JULHÄLSNING

EFTER ORIGINALTECKNING FÖR HVAR 8 DAG AF LENNART NYBLOM.

VI ÖNSKA EDER ALLA EN FRÖJDEFULL JUL

FRÅN STOCKHOLMS TEATERVÄRLD.

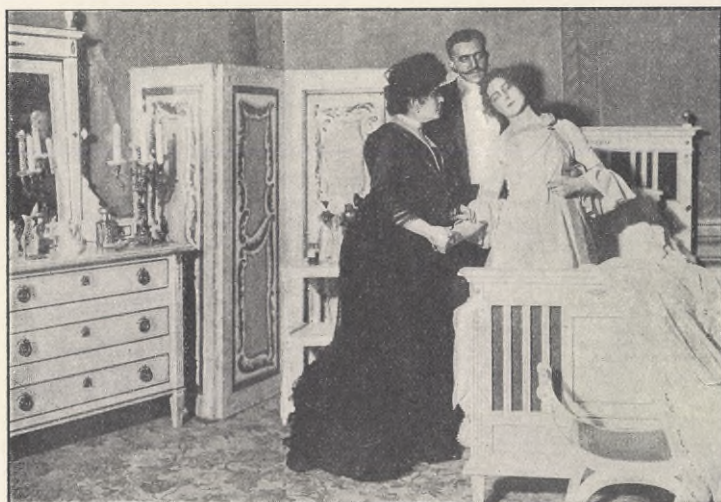
FRU BOSSE-STRINDBERG.

FRU AUGUSTA LINDBERG.

FRU WALBORG HANSSON.

Vid Dramatiska teatern har sedan åtskillig tid tillbaka bland de kvinnliga sujetterna rådt missnöje med fördelningen af rollerna. Tre af

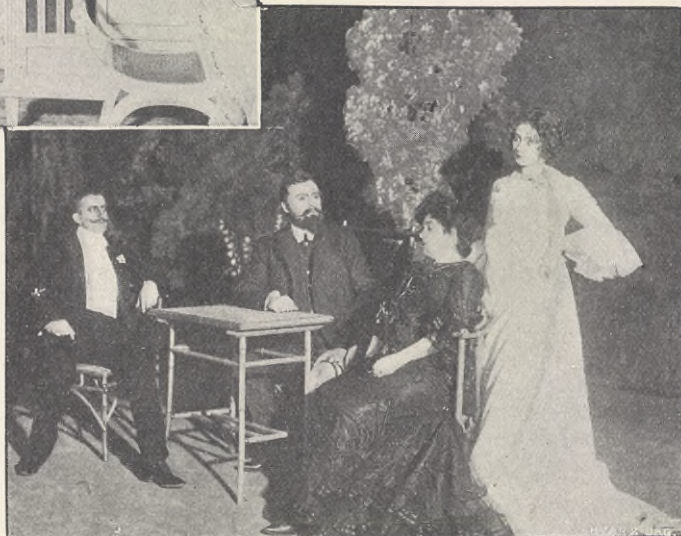
damerna, nämligen de framstående skådespeler-skorna fruarna Lindberg, Bosse-Strindberg och Hansson, ha med anledning häraf till Dramatiska teaterns inspektor, frih. Bonde, ingifvit ansökan om att från och med detta spel-års slut bli lösta från sina kontrakt. Det närmaste resultatet af detta steg har blifvit, att hr Personne, teaterns intendent, begärt kansliförhör med dem inför teaterns inspektor. De tre energiska fruarna, som äro medlemmar af associationen, lära gärna möta inför baron Bonde för att närmare redogöra för sina åsikter och förklara anledningen till sin missbelåtenhet.

»YVETTE» Å SVENSKA TEATERN.
SCEN UR III AKTEN.

Måndagen den 15 December gafs å Svenska teatern för första gången i Sverige »Yvette», komedi i 3 akter af Pierre Bertou, dramatiserad efter Guy de Maupassants bekanta roman med samma titel.

Vid första uppförandet vann »Yvette» framgång.

SCEN UR II AKTEN:
Fru Fahlman, Fröken Torsell, Hrr G. Ranft och Klinberg

ETT BREF.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG.

»Åh, spänn nu på er skridskorna, ingenjör Mörk».

»Jag är för gammal.»

»Sådant prat, inte är ni gammal inte». Stina Hjärne skrattade övermodigt och skrapade otåligt med skridskospetsen i isen.

»Jo, jag försäkrar, fröken, jag kan inte numera. Stina satte händerna för öronen och beskref, hvilande på ena foten, en halvcirkel utåt isbanan. Så kom hon tillbaka, än åkande rakt fram, än baklänges, ritande figurer i den blanka ytan.

»Åh, käre, söte, bara en enda gång, bara i kväll, för min skull.»

Harry Mörk såg in i de varma, bruna flickögonen, som förväntansfullt blickade upp i hans ansikte, allt under det han med fingret pröfvade den blankslipade skenan på skridskon, och han var nära att svara ja, och vara nog dåraktig att göra sig ung på nytt, då ett ungt, vackert ansikte stack emellan och kom honom att hastigt ändra sig. Det var Erik Rask, som åkte fram på stålskon, han gjorde höga hopp i luften, kom vigt ned och gled så fram till dem med långa, spänstiga tag.

»Hör du, Stina, vi vänta dig därnere, fyrverkeriet skulle afbrännas, det är blott du, som fattas. — Förlåt att jag stör», vände han sig till ingenjör Mörk, »men vi kunna ej undvara henne», han såg på Stina beundrande — — — nästan segervisst, tyckte Harry Mörk.

»Nå», sade Stina och såg ännu en gång frågande upp till honom, »kommer ni med?»

Det hade kommit en skarp rycka mellan Harry Mörks ögonbryn och ögonen lågade dystert. »Nej, jag har ju sagt er, att jag är för gammal, barn.»

Stina slog förargad en knyck på nacken, inte brukade hon behöva krusa för att få herrarna att göra sig sällskap, det var blott han, som var alldeles omöjlig, han, den endes sällskap, som hon brydde sig om. Hon räckte vänskapligt handen åt Erik Rask och så ilade de utåt den spegelblanka sjön. Harry Mörk stod på stranden och blickade dystert efter de båda bortilande ungdomliga gestalterna, som gled allt längre och längre bort ifrån honom. Han var ond på sig själf, ond på henne, ond på hela världen.

Hvarför skulle hon också stå så där och se på honom med sina vackra, goda ögon, åh! det var så att man kunde bli galen. Och så detta: »Inte är ni gammal inte», han upprepade det gång på gång.

Borta på isen började det spraka och flamma i videkvistarna, som voro uppstaplade till ett högt bål, och snart stego eldröda lågor upp mot den mörka vinterhimmelen, där stjärnorna just börjat tända sin strålände glans. Och rundt om bålet sväfvade ungdomliga gestalter, mest två och två, i smidiga, raska rörelser. Och flammorna stego allt högre och högre mot himmelen, och i månet ungt hjärta tändes därnere en klar, ljus låga, som skulle brinna för lifvet, men Harry Mörk däruppe på stranden kände det plötsligt som om han frös ohyggligt, slog kappkragen högt öfver öronen, kröp samman som en gammal lefnadstrött gubbe, där han gjort upp sin räkning för lifvet, och begaf sig in i paviljongen, där de äldre värmdes sig med punsch och roade sig på bästa sätt.

»Kom hit, gamle gosse, ett glas punsch skall göra dig godt, du ser alldeles ut som om du hade snufva», disponent Hjärne räckte honom glaset öfver bordet.

Ingenjör Mörk skålade med herrarna, pratade förnuft och dumheter om hvartannat med damerna, men oupphörligt ringde det i hans öron: »Inte är ni gammal inte», och han räknade siffrorna mellan 18 och 38, men 20 var det och 20 blef det, inte en smula mindre åtminstone. Herre Gud, tänk, om han som 20 års ungen ingenjör skulle tänkt sig, att ett lindebarn, som då ännu låg i vaggan, skulle komma att så störa hans hjärter, ja, då skulle han skrattat, skrattat riktigt grundligt, och han skrattade ännu, ville skratta, men nej, det gick inte, därtill voro de stora, bruna flickögonen alltför strålände, de ägde en obetvingslig makt.

I gafvelkammaren, hennes egen lilla helgedom, satt Stina Hjärne med handen under hakan och drömde. Hon genomögnade hastigt bjudningskortet till deras stora bal, som lågo i en stor hög på skrifbordet. Det var ett alltför ledsamt arbete att adressera dem nu, det kunde vara så till sedan. Nej, nu visste hon, hvad hon skulle göra. Skrifva bref, ett riktigt långt bref till Greta, hennes bästa vän under skol- och konfirmationstiden. De hade ju lofvat, att vid juletid tala om för hvarandra, allt som händt under det gångna året och hon skulle hålla sitt löfte, hon hade hållit det i fjor, fastän det då ej var värst mycket att berätta, men i år skulle hon skriva. Det rullade ett par stora tårar ned på det hvita pappersark, hon drog fram ur skrifbordslådan.

Nu satt nog Greta lill och skref till henne också. Undra, om hon var lyckligare, om hon hade mera glädjande nyheter att berätta, det vore väl för henne det, ty hon, Stina, var olycklig, förskräckligt olycklig.

Så lutade hon sig ned, doppade pännan och skref utan uppehåll, skref under det kinderna glödde och hjärtat klappade vildt och en och annan liten tår kom rullande utför kinden.

»Hallå, Stina, det är kvällsmat, kom genast ned.»

»Kommer strax, Axel.» Hon tog nervöst fram ur skrifbordslådan ett par hvita kuvert, som hon skref adress på. Se'n letade hon i högen med bjudningskort och drog fram ett med ingenjör Harry Mörks namn på. Hon måste sända det nu, han skulle troligen resa bort öfver julen, det blef således för sent i morgon, om han skulle komma till balen. Nej, det måste absolut gå i kväll.

En dörr stängdes i nedre våningen och Axel kom springande uppför trappan. Han tog två, tre steg i taget och tycktes ha förskräckligt brådtom.

»Är du vriden du, Stina, som inte kommer ned, pappa har fem minuter stått vid bordet, du får allt dina varma vantar. Har du bref, så skynda dig, posten går tvärt.»

Stina stoppade in brevet i det ena kuvertet och kortet i det andra, förseglade dem och rusade nedför trappan, i förbifarten kastande breven åt postgubben.

Ingenjör Mörk gick från fabriken missbelåten hem till sitt. De andra ungherrarna på bruket skulle gemensamt fira julafton och dricka in helgen, men honom roade det ej längre, detta beständiga skratande, sjungande och drickande på ungherrskålen. Han gick bara och längtade efter något annat, något ljusst, soligt, leende fagert, men det kunde han aldrig nå, det visste han.

Trött steg han in i sin ungherrsvåning, ropade

på jungfrun och bad henne bära in maten. Det skulle väl åtminstone bli en liten tröst, han hade ju köpt sig en läcker kalkonstek i och för festmåltiden och ett glas bourgogne kunde han väl bestå sig.

Harry Mörk åt och drack, men då han steg upp från bordet, ville den dystra stämningen trots vinet och kalkonsteken ändå inte lämna honom.

Besynnerligt, han var så märkvärdigt orolig. Han började häftigt gå af och an på långmattan, som sträckte sig öfver hans båda ungarlsrum.

Nej, det här dugde inte, kalaset var då i alla fall bättre, han kunde rakt int stå ut med denna tryckande ensamhet på julafton.

Han drog på pälsen, tog hatt och käpp och beredde sig att gå.

Jungfru Emma öppnade dörren på glänt och stack in sitt fryntliga ansikte. »Posten, ingenjören.» Han hade på tungan: »Åt skogen med posten», så uttråkad och förargad var han, men hejdade sig och tog häftigt den stora packen med tidningar och bref. »Stockholms Dagblad — Nerikes Allehanda — Hvar 8 Dag» — han bläddrade litet i den senare, veckans händelser intresserade honom alltid, se'n började han på brefven, affärsbref och inbjudningar, ett från släktingarna, att han var hjärtligt välkommen nyårsdagen. Näja, det var klart, där fanns ju tre giftasvuxna svägerskor, och ingenjör Mörk var naturligtvis ett bra parti i deras ögon.

»Men hvad var detta?» —

Han hade med pappersknifven öppnat ett litet parfymradt kuvert och drog nu fram ett med en fin flickstil fullskrifvet ark:

»Käraste Greta lill!

God Jul, min älskling! Du ser, jag håller mitt löfte, att bikta för dig alla din Stinas många syndor under det gamla året.»

Hvad i alla da'r var detta? Hans blickar flögo öfver arkets sidor.

»Och du, Greta», stod det, »du vet inte, hvad din gamla Stina Hjärne är olycklig. Tänk dig olyckligt kär, riktigt på allvar, förstår du. Han är den bäste, den käraste och vackraste man i världen, men han tycker förstås, att jag bara är ett barn, en obetydlig flickslyna, och bryr sig naturligtvis inte ett dugg om mig. Om han bara inte ville behandla mig på detta farbroderligt vänliga sätt, som för mig är så ringaktande, så skulle jag älska honom, tänk dig, Greta — älska —.»

Så blef det en del frågor om hur hon, Greta, hade det och så längre ned stod det:

»Du kommer naturligtvis hit till vår bal, då får du kanske se honom, kanske, säger jag, ty jag har visserligen sändt honom ett bjudningskort på samma gång jag afsänder ditt bref, men han skall visst besöka släktingar öfver helgen. Då blir det ej något nöje för mig med hela tillställningen. Men jo, du Greta kommer ju. Erik Rask kommer hit, det måste ju locka dig. Du måste komma och trösta din stackars olyckliga

Stina Hjärne.»

Harry Mörk stod aldeles orörlig. Det var ju visserligen ett misstag, men ändå — — ändå. Ja, de hade rätt kamraterna, han var en lyckans guldgosse. Han kastade af pälsen, tände en cigarr och slog sig ned i förmakssoffan. Ungkarlsrummen syn-

tes honom ej mera dystra och tråkiga, ty i ensamheten blandade sig ett par bruna ögon, som logo och strålade och spredde sol öfver rummen, öfver lifvet, in i ungarlens nyväckta hjärta. Och nu hände något, som ej hänt på länge. Ingenjör Mörk hvarken åt eller drack, han hvarken läste eller skref, konverserade eller hade tråkigt, utan han satt helt enkelt i förmakssoffan och drömde om lycka och trefnad i hemmets värld.

Och så på juldagen satt han i släden och åkte till disponent Hjärne i stället för till släktingarne, som han lofvat att besöka.

Uppå kyrkobacken syntes en smärt, välkänd gestalt med pälsmössa öfver burriga lockar och psalmbok i handen vandra bland kyrkfolket på stigen utmed dikesrenen hem från gudstjänsten. Hade Harry Mörk varit ensam, så hade han helt säkert vändt om, ty det tycktes honom nästan som en synd att plocka denna blomma så ren, så fin och skär. Men som det nu var, gick ingenjör Mörk snart vid sidan af Stina Hjärne på dikesrenen.

»Det var ju er mening att fara till släktingar öfver helgen eller hur?» Stina såg oskyldigt upp.

»Jag har ändrat mig, fröken, jag hade ett viktigt ärende hit.»

»Ett viktigt ärende — Gud, så hennes hjärta slog.

»Ja, en bön till er, till dig, lilla kära Stina, men — — är jag inte för gammal, säg?» — hans blick sökte hennes, ängsligt frågande.

»Du är för mig den yngste af de unga, Harry, den käraste af dem alla», hviskade hon ömt.

Harry Mörk lade den lilla behandskade flickhanden kärleksfullt på sin arm och så vandrade de upp för trappan till disponentbostaden.

Axel stod i matsalen och tiggde russin af mamma vid skänken. Han fick en handfull, stoppade dem i byxfickan och började vandrande fram och åter njuta af sitt fång. Plötsligt stannade han och blef pionröd ända upp till pannan. Han ryckte fru Hjärne i armen och pekade på paret, som nu steg in genom dörren.

Juldagsmiddagen blef munter hos disponent Hjärnes, man drack de nyförlofvades skål under lifligt skämt och hjärtliga lyckönskningstal.

Vid kaffet kom posten. — »Disponent Hjärne med fru», »Disponent Hjärne med fru», »Fröken Stina Hjärne» — Stina lösgjorde sig från sin fästmans arm, som hvilade om hennes lif och slet upp kuvertet. Ett bjudningskort föll ur, omviradt med ett ark papper, på hvilket det endast var skrifvet ett par rader.

»Kära Stina!

Antingen har du gått i sömnen eller — ja — jag vet ej, hur det gått till, men detta kort var det enda jag fick istället för det långa bref jag väntade mig.

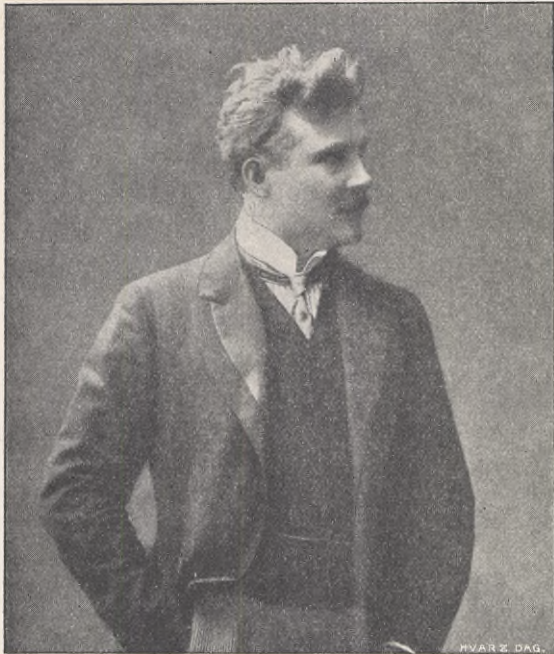
Din Greta.»

Stina rusade upp med ett litet skri: — »Åh — Harry, åh!»

Men Harry Mörk drog fram ur västfickan ett litet fullskrifvet ark.

»Låt mig få behålla det, älskade, det blef ju inseglet på vår lycka, ty utan det hade vi troligen aldrig funnit hvarandra.

FRANZ NAVAL Å KUNGL. TEATERN.

Efter fotografi.

FRANZ NAVAL.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

Den såsom Tysklands ypperste lyriske tenor kände sångaren *Franz Naval* har anländt till Stockholm och började sitt gästupträdande å Kungl. Teatern den 16 dec.

Född 1865 har N. redan vunnit berömdhet; han var under flera årtal Berliner-operans främsta kraft, innan han gick in vid Wiener-operan, som nu får sakna sin favorit under en tid, medan sångaren ger gästroller å några af Europas förnämsta operascener. Naval har nått den ovanliga utmärkelsen att vara kaiserlig österrikisk kammarsångare.

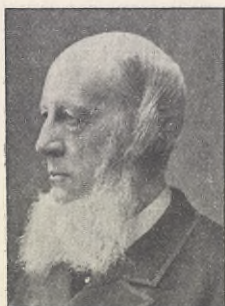
DEN NYA TEATERN I KRISTINEHAMN.

Foto. Hallberg, Kristinehamn.

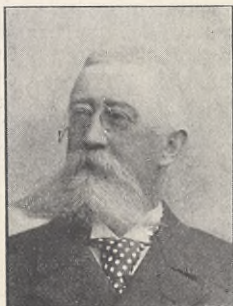
FRÅN INVIGNINGEN AF KRISTINEHAMNS NYA TEATER: Teaterbyggnaden; »Empire de fleurs», en af de många vackra tablåerna.

Kliché: Kev. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Sthlm.—Oby.

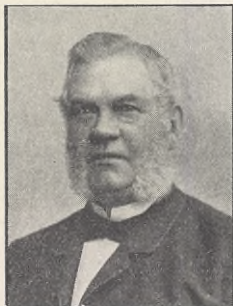
OSCAR EKMAN.

konsul, Göteborg, fyllde den 16 dec. 90 år. Se helsidesporträtt & biografi i n:r 18, II årg.

C. A. REUTERSWÅRD,

godsägare. Klämostorp, Jönköping, fyllde den 8 dec. 60 år.

F. A. FRIEBERG,

musikdirektör, led. af Musik. akademien, kompositör, fyllde den 13 dec. 80 år.

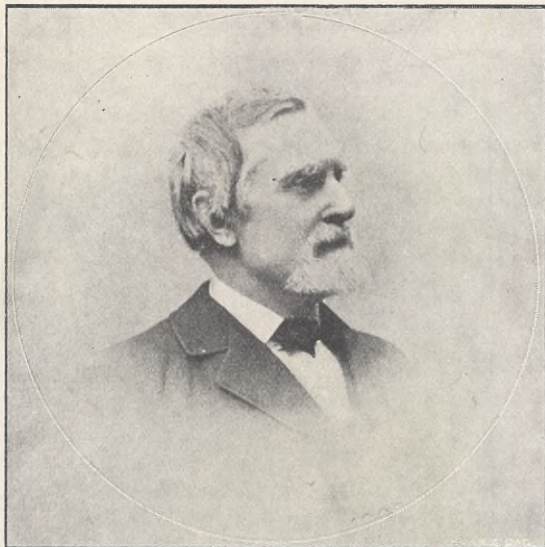
CH. E. MOLLER,

rektor vid västra 5-klass. läroverket, Göteborg, fyllde den 4 dec. 55 år.

F. J. E. WESTERMARK,

docent, har utnämnts till professor vid Karolinska institutet i obstetrik och gynekologi.

HAMPUS von POST.

Måndagen den 15 december fyllde professorn i Uppsala *Hampus Adolf von Post* 80 år.

Det är en märklig lifsgärning åldringen kan blicka tillbaka öfver, ett hedrande och hedradt arbete. Ehuru väl det väsentligaste af detta arbete ägnats vetenskapen, har von P. dock börjat den praktiska vägen, först som militär därefter som disponent vid Rejmyre glasbruk. Vid Ultuna landbruksinstitut var von P. lärare, i kemi, fysik och geologi. 1875 erhöi den framstående läraren professorstiteln. Värtdt att påpekas är, att von P. genom sitt förslag i Landbruksakademien år 1874 till "*Hushållsskolor för kvinnor*" torde vara den första grundläggaren af hushållsskolorna. Äfven som svampkännare är von P. vida bekant.

L. G. DAHLSTRÖM,

kontraktsprest och kyrkoherde Söderåkra sedan 1884, fyllde den 17 nov. 75 år.

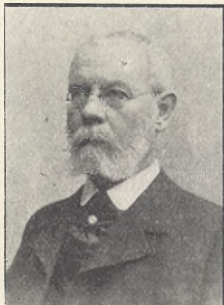
HENNING ELMQUIST,

fil. doktor, utnämndes nyligen till förste aktuarie i kongl. kommerskollegium och ord. ledare af statens arbetsstatistik.

PEHR GUSTAF TAMM,

brukspatron, ledam. af riksdagens 1:sta kammare m. m., fyller den 24 december 60 år.

O. SILFVERSPARRE,

riddarhuskamrerare, v. häradshöfding, fyllde den 9 dec. 70 år. F. d. stadsfullmäktig i Stockho m.

J. A. ASPELIN,

adjunkt, Helsingborg, fyllde den 11 dec. 70 år.

J. W. LINDWALL,

f. d. provinsialläkare, Halmstad, fyllde den 7 dec. 70 år.

A. R. ALVIN,

fil. doktor, kyrkoherde i Högerstad och Oppeby sedan 1891, fyllde den 4 dec. 55 år.

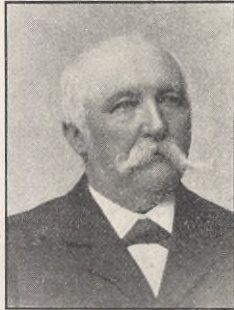

PORTRÄTTGALLERI

NILS WALLMARK,

led. af riksd. 2dra kammare. Norra Smed-by:n, fyllde den 24 november 75 år.

WILHELM ELM LUND,

handlande i Hesselholm sedan 1871, fyllde den 25 nov. 60 år.

THORSTEN CASSEL,

överstelöjtn. vid Kongl. Werm-lands reg., fyllde den 7 dec. 55 år. Styrelseledamot i Ensk. banken i Vänersborg m. m.

LAMECH FRIES,

kontraktspast kyrkoh. i Vestra Thorsås och Härlunda församl. pastorat, fyllde den 9 dec. 55 år.

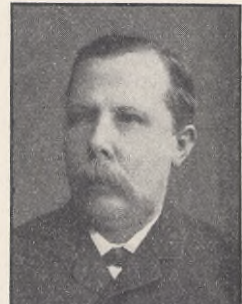
† N. R. LUNDBERG,

fiskeriinspektör, led. af landt-bruksstyrelsen, fl. dr. afled den 2 dec. i Stockholm 53 år gammal.

† CARL LUDVIG PALM,

direktör vid centralfängelset å Långholmen, afled den 11 dec. af slag. Född den 25 juli 1844, avancerade Palm å den militära banan till major i armén. Sin förnämsta lifsgärning nedlade han emellertid på ett annat fält, nämligen fängsvårdens, i det att han sedan 1897 beklädde posten som fängelsedirektör. Åt detta sitt kall ägnade han sig med lefvande intresse och hann under sin långa verksamhet i fängsvårdens tjänst samla en sällsynt erfarenhet på detta område. Religjös till sin anläggning, fattade han sitt kall på fullt allvar och hade särskildt blicken öppen för den moraliska förbättringen af dem, som stalts under hans vård. Afven för fängsvården närstående frågor intresserade han sig varmt, exempelvis lösdrivares behandling, van-artade barns vård m. m. Major Palm sörjes af maka och barn.

† H. C. BETJEMANN,

sockerbruksmästare vid Tanto i 30 år, afled den 2 dec. i Stock-holm.

† A. F. FREEMAN,

seminarielärare i Göteborg i 28 år samt dessutom ritlärare i en mängd skolor, afled den 4 dec. 50 år gammal.

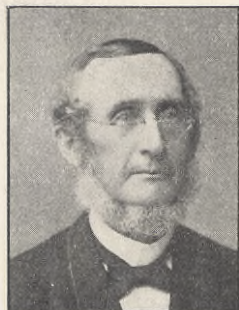
† DAVID FELLÄNDER,

grosshandlare i Göteborg, afled den 22 nov. 33 år gammal.

† NILS ANDERSSON,

sjökapt. en, mångårigt ombud för "Ocean" i Göteborg, afled den 28 nov. i Kalmar, 85 år gammal.

† LEO HAGBERG,

ingenjör, Trosa, afled den 2 dec. 81 år gammal.

† CARL THOR THORELL,

f. d. kapten vid Kongl. Krono-bergs reg., afled den 6 december i Wexjö, 59 år gammal.

† J. D. TH. MÖLLER,

apotekare i Skene, afled den dec. därstädes, 54 år gammal.

FRÅN DET OROLIGA VENEZUELA.

Efter fotografi.

PANORAMA AF CARACAS, VENEZUELAS HUFVUDSTAD. Hufvudgatan är Avenue de Castro.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg.

Händelserna i »Sydamerikas oroliga hörn», hvarifrån vi nyligen lämnade en kort redogörelse, ha nyligen ytterligt tillspetsats, sedan England och Tyskland med väpnad makt inskridit för att gemensamt uppträda till skydd för deras landsmäns lif och egendom. President Castro har visat sig vilja totalt förbise stormakternas fordringar och ställt hårdt mot hårdt. Hur slutet skall bli, med Amerika neutralt, kan väl ej ännu bestämmas, men förvisso blir ej president Castros vilja den rådande. Som ett apropos ha vi velat återgifva en ny fotografi af Venezuelas hufvudstad, Caracas, framför hvilken hamnstad, La Guayra, 10 mil därifrån, de främmande flottorna demonstrera.

TYSK ESKADER I BERGEN.

Efter fotografi.

AMIRALSKEPPET, MED PRINS HEINRICH OMBORD, I PREDDEFJORDEN VID BERGEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Gbg.

En eskader om 10 tyska pansarkollosser med 6,000 man löpte nyligen in i Bergens hamn. Eskaderchef var kaisarens broder, prins Heinrich, som gästade den vackra, gamla staden och bekanta där. För den stora, tyska turisttrafiken i Norge äro dessa kaisarens och hans broders besök särdeles välgörande, och fägnasamt vore, om också Sverige kunde få ett godt furstehandtag till hjälp för sin växande turiströrelse, så väl värd att uppmärksammas utomlands.